

I per acabar de desorientar el personal només faltava un congrés del sardanisme, més preocupat a buscar fórmules noves i estranyes que no pas a preservar els autèntics valors de la sardana.

Els sardanistes escalencs i armenterencs ens adonàrem de la degeneració que comportava abaixar els braços i no hi volguérem passar. Hi veiérem una posició malairosa d'ella mateixa, que anul·la l'expressivitat dels braços que tan important és en tota dansa; ens féu -i ens fa- la mateixa impressió depriment que causen els vençuts i els humiliats. No és el capteniment propi de la persona lliure que ha d'encarnar el sardanista.

És per això que mantenim els braços sempre alçats. Perquè la sardana fou concebuda així i així l'entendem, i per ara no hi ha cap innovació que l'hagi poguda millorar; si de cas li ha restat autenticitat. I és amb els braços estesos, oberts en senyal d'estimació, que oferim cortesament la mà a qui ens vulgui acompanyar a la nostra sardana.

I no els abaixarem!

Joaquim Armengol

